

Een Schotse winter

Jo Thomas bij Boekerij:

Ontsnap naar de Provence

Er was eens een rendier

De Italiaanse droom

Een Schotse winter

Jo Thomas

Een Schotse winter

Een afgelegen Schots eiland en een oud huis met familiegeheimen:
de stadse Ruby vindt het maar niks

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0234-7

ISBN 978-94-023-2253-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6802-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Coming Home to Winter Island*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Textcase

© 2019 Jo Thomas

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ali Shone, een muziekdocent als geen ander.

Omdat je me hebt geïnspireerd met je werk met het zangkoor van mensen die te kampen hebben met dementie of de gevolgen van een beroerte, en omdat je zo veel meer bent dan een muziekdocent. Voor alle hulp en steun die je hebt gegeven door er te zijn, te helpen en te genezen met zang.

En voor Anita Burgh, in de eerste plaats omdat ze me heeft overtuigd dat ik kon schrijven, én om haar liefde voor gin!

Dank je wel, Annie, dat je me op dit pad hebt gebracht.

Hallo allemaal!

Welkom terug, of als je voor het eerst een boek van mij leest, welkom!

Wie houdt er nou niet van een gin-tonic?! Als de klok zes uur slaat, geniet ik van het geluid van ijs dat tegen het glas tinkelt, de frisse geur van schijfjes citroen die in het glas vallen, de gin die wordt afgemeten, en het bruisen van de tonic waarmee het glas tot de rand wordt gevuld. En dan eindelijk dat eerste slokje aan het einde van een lange dag, terwijl het eten op het fornuis pruttelt, een slokje dat altijd zorgt voor ontspanning en gezelligheid.

Ik ben net als mijn moeder altijd dol op gin-tonic geweest, maar het is niet altijd zo modieus geweest als nu. Want het is onvoorstelbaar, zo populair als gin de afgelopen jaren is geworden. De explosie van kleine gin-distilleerderijen is echt ongelooflijk, net als de opkomst van gin-café's en het uitgebreide aanbod gin in pubs en restaurants. Gin staat nu beslist op de kaart en misschien word je net als ik vaak overweldigd door de keuze.

Ik heb de research voor dit boek heel serieus genomen! Samen met Katie Fforde heb ik genoten van een bezoek aan Sibling Gin in Cheltenham. Het verhaal van deze vier broers en zussen met ondernemerszin is op zichzelf al inspirerend. Daarbij heb ik van alles geleerd over het proces van het maken van gin, en over de gedroogde kruiden en plantaardige ingrediënten die worden toegevoegd. Ik ben gaan inzien dat de smaak van de gin je het verhaal van zijn afkomst kan vertellen. Gin heeft een verhaal te vertellen. Het is fascinerend. Dus als je de volgende keer twijfelt over welke gin je wilt drinken, bedenk dan waar je wilt zijn: aan zee, in de bergen of in de zon op een mediterrane eiland, en zorg dan dat de gin je

daarheen brengt!

Ik ben zo geïnspireerd door de distilleerderijen die hun eigen dranken stoken. Distilleerderijen die het verhaal vertellen van hun terroir, de natuurlijke factoren. Vooral die op de eilanden, waar ze dan het verhaal van het eilandleven doorheen vlechten.

Ik ben ook geïnspireerd door de manier waarop muziek herinneringen naar boven kan halen, en in ons hart kan bewaren. Ik hoop dat je geniet van het verhaal van *Een Schotse winter*, en van het lied van het eiland. Het leven is om in het hier en nu te leven waarbij onderweg herinneringen ontstaan. Geniet ervan, met een glas gin in je hand aan het einde van een lange dag, en neem de tijd om je zegeningen te tellen. Zelf doe ik dat maar al te graag!

Liefs Jo x

Hij die zingt verjaagt zijn kwalen.

Miguel de Cervantes

Proloog

‘Diep inademen,’ zeg ik streng tegen mezelf. ‘Inademen vanuit je kont.’ Ik knijp mijn billen tegen elkaar en zuig de lucht door mijn neus naar binnen. Dan laat ik die langzaam uit mijn mond ontsnappen en breng ik mijn zenuwen tot bedaren. ‘Gewoon ademhalen.’ In. En uit. In. En uit. Pfff. Mijn billen gaan omhoog, gevolgd door mijn heupen en dan mijn middenrif. ‘Inademen vanuit je kont,’ herhaal ik en ik tel hardop terwijl ik mijn vingers een voor een tegen mijn duim duw. Zo verjaag ik twijfel en plankenkoorts en krijg ik de touwtjes in handen. Ik concentreer me op het tellen en verjaag de lastminute zenuwen die proberen binnen te sluipen. Zo heb ik dat mezelf aangeleerd. Ik voel een glimlach opkomen: nu gaat het beginnen. Eindelijk. Ik heb al heel lang op deze dag gewacht en ik wil elk moment van dit optreden volledig ervaren en onthouden.

Ik proef de nasmaak nog van honing en citroen van het warme drankje, waarmee ik altijd mijn keel smeer. Ik kijk naar Jess, mijn beste vriendin en manager van de band. Ze is veel nerveuzer dan ik. Jess schrijft de nieuwe nummers, die we in onze setlist afwisselen met covers in mijn country-blues-jazz zangstijl. Ik draai me om en kijk de rest van de band even aan met een geruststellende glimlach. Moira zit achter haar drumstel, net zo ontspannen als anders, terwijl ze even haar handen door haar korte, rechtopstaande haar haalt. Gwilym laat achter het keyboard nerveus zijn vingers over de toetsen gaan terwijl hij verliefd naar Moira staart – die dat trouwens helemaal niet in de gaten heeft. Ali is net zo groot en indrukwekkend als haar staande contrabas. Door haar hoge kuif ziet ze er nog imposanter uit en zijn mannen altijd bang voor haar. Zelf snapt ze niet dat niemand haar ooit mee uit vraagt.

Ons achtergrondkoortje bestaat uit Lulu en Pixie Rose, die ook nog eens trompet en saxofoon speelt. We gaan verder niet zoveel om met die twee. Ze komen opdraven als ze nodig zijn en doen dan wat ze moeten doen. En dat doen ze heel goed. Ze willen allebei eigenlijk een solocarrière, en via ons achtergrondkoortje kunnen ze misschien een voet tussen de deur krijgen. En dan de belangrijkste van allemaal: Jess, in haar stoere, zwarte outfit met haar elektrische gitaar, die ons bij elkaar houdt zoals een herder de schaapskudde de goede kant op leidt. Ze is echt fantastisch. Ze knikt me toe en geeft me een knipoog.

We weten allemaal hoe belangrijk dit optreden is. Misschien zorgt het voor een heel nieuwe wending, voor ons allemaal. Ik weet hoe ze erop vertrouwt dat ik mijn uiterste best zal doen. Ik haal nog eens diep adem. Vandaag moet ik echt scoren, ik moet presteren. We hebben ons op deze dag voorbereid vanaf het moment dat we samen deze band begonnen en het over onze dromen hadden. Jess en ik hebben elkaar leren kennen tijdens een open podium, nu bijna twintig jaar geleden. Het klikte meteen en sindsdien schrijven we liedjes en treden we samen op. Natuurlijk hebben we ook allemaal onze eigen dingen gedaan om aan geld te komen. Ik zing in een pianobar en Jess maakt samples voor een online muziekbedrijf, maar de band hebben we al die tijd draaiende gehouden, steeds met nieuwe bandleden erbij, zodat we zijn blijven groeien. Het is een lange reis geweest, maar hopelijk breken we na vanavond echt door.

En in het publiek zit natuurlijk Joe, die waarschijnlijk net zo nerveus is als wij, misschien nog nerveuzer. Voor hem hangt er ook heel veel van af. Mijn fantastische, slimme en grappige Joe, die mijn grootste supporter is geweest vanaf de dag dat ik hem ontmoette tijdens de tv-opnames van een bandcompetitie. Zijn band viel al in de eerste ronde af en uiteindelijk wonnen Jess en ik die eerste aflevering, maar ook wij werden vlak voor de finale uitgeschakeld. Daarna hield Joe het voor gezien. Het was maar een hobby, zei hij. Hij had met een paar vrienden van zijn werk voor de lol meegedaan, in de hoop dat ze misschien de nieuwe Take That zouden worden, 'eentje voor de milfs'. Geen van hen kon daadwerkelijk zingen of

dansen, maar ze zagen er fantastisch uit. Na hun uitschakeling gaf hij het idee van snelle roem meteen op en begon hij mij haarfijn uit te leggen hoe hij mijn carrière naar een hoger niveau zou kunnen tillen met zijn marketingideeën. Het duurde daarna nog heel wat jaren voordat ik eindelijk een date met hem had, al bleef hij me wel al die tijd mee uit vragen. Zijn doorzettingsvermogen werd uiteindelijk toch beloond en intussen zijn we al vier jaar samen.

Ik adem diep in en tel weer op mijn vingers. Ik ben opgewonden, alsof het kerstochtend is met een stapel cadeautjes onder de boom. Er ligt in elk geval een cadeau van Joe op me te wachten. De ring die nu al bijna een jaar in het doosje zit. De ring die hij om mijn vinger zal doen als alles in kannen en kruiken is, dat heb ik plechtig beloofd. Als de deal hier rond is. Als ik mijn platencontract heb. Zodra ik kan beginnen aan het volgende hoofdstuk in mijn leven kan ik een datum prikken.

Na bijna vier jaar samen begint het leven voor mij en Joe eindelijk de goede kant op te gaan. Vanavond zal alles op zijn plek vallen. Dit wordt ons moment. En hij wil het net zo graag voor mij als ik. Hij is me blijven steunen, al die keren dat ik heb gezongen voor een handjevol mensen, dat er shows werden geannuleerd, maar ook als we na het inpakken euforisch naar huis reden. Hij heeft altijd vertrouwen in mij gehad, zelfs toen ik op het punt stond om op te geven. Hij heeft me op de been gehouden, hij heeft me doen geloven in mezelf en in het feit dat dit moment zou aanbreken. Achter de schermen is hij mijn steun en toeverlaat geweest, en ik wil dat hij er net zo van geniet als ik. Ik weet zeker dat hij dat doet. Hij staat nu daar, in het publiek. Hij zorgt ervoor dat de champagne gekoeld klaarstaat. Hij heeft zelfs zijn familie uitgenodigd.

Joe pakt de dingen graag groots aan. Hij zal iedereen vertellen hoe geweldig ik ben, hij zal fotomomenten met fans organiseren. Hij denkt dat ik de volgende wereldster word. Ik vind het vreselijk om er op die manier naar te kijken. Ik wil gewoon zo goed mogelijk zingen. Joe regelt alle publiciteit en ik laat hem graag zijn gang gaan, ook al vind ik zijn enthousiasme over mij soms een beetje gênant. Ik ben niet de grote naam

die hij bij anderen aanprijst, nog niet. Maar aangezien hij in de pr werkt, weet hij hoe hij aandacht moet genereren. Als het bovendien geweldige marketingmogelijkheden biedt, nou, waarom ook niet? Hij houdt me voor dat wij moeten zorgen voor de *buzz* en dat het publiek dan wel zal volgen. Daarom is vanavond zo belangrijk voor ons allebei. Deze *gig*, hier in dit theater in onze eigen stad, voelt gewoon perfect. Het is een avond met zangers en bands die hun favoriete kerstnummers spelen in de week voor Kerstmis. Er komt ook een *Artist and Repertoire*-manager kijken. Hét moment om eindelijk onze naam te vestigen. En ik weet dat Joe dat ook zo voelt. ‘Ik wil dat je doorbreekt,’ zegt hij steeds.

De geur van het droogijs laat mijn adrenaline sneller stromen terwijl ik in... en uitadem, me richt op de finishlijn, zoals een langeafstandsloper. Ik heb er jarenlang heel veel uren in gestopt, in het repeteren en in de kleine evenementen. Vandaag is mijn kans en ik gooi me erin met alles wat ik heb. Ik ga de sterren van de hemel zingen. Mijn billen spannen en ontspannen in het ritme van mijn ademhaling terwijl de nevel rond mijn enkels wolkt. Ik ben volledig gefocust op de klus die ik hier moet klaren. Er staat iemand van A&R in het publiek met een contract dat ik na afloop zomaar eens zou kunnen ondertekenen, en er is ook al een producer van een platenmaatschappij die belangstelling voor ons heeft. Nu komt het erop aan. Ons moment: dat van de band, van mij en van Jess, van mij en van Joe. Eindelijk. En ik ben er klaar voor.

Ik kijk naar Jess met haar gitaar. Ze houdt mijn blik vast, kalm en geruststellend. Ze maakt me duidelijk dat ze me niet zal teleurstellen, en ik beantwoord haar blik. We zijn er voor elkaar. We kennen elkaar zo goed, we begrijpen precies hoe de ander in elkaar zit en hoe we elkaar kunnen steunen. Dan knikt ze en kijkt naar Moira, die niet langer aan haar haren friemelt maar haar drumstokjes opheft. Jess kijkt nog een laatste keer rond. Iedereen kijkt naar haar. Ze knikt naar Moira, en de band valt in nadat ze met haar stokjes heeft afgetikt. Een, twee, drie...

De muziek begint, het doek gaat op. Ik volg het met mijn ogen, en plotseling sluiten de felle lichten alle andere beelden en geluiden buiten. Ik

concentreer me heel sterk op de finishlijn, helemaal achter in de zaal. Ergens in dit publiek zit iemand die ons leven voor altijd zal veranderen, door ons de doorbraak te geven waar we al die jaren naartoe hebben gewerkt: zwoegend in cafés en bars, ploeterend om het geld voor de huur en zanglessen bij elkaar te krijgen, om eindelijk een platencontract te kunnen tekenen. Haastig vanuit het werk naar de repetities met de band, en alles opofferen voor betaalde optredens. Het is Joe die me heeft geholpen om vast te houden aan die droom. Eindelijk is de platenindustrie in ons geïnteresseerd. Al die jaren van werken en promoten van de band hebben hun vruchten afgeworpen. Dit is onze kans.

De intro bouwt op naar een climax. Ik kijk op, laat mijn schouders zakken en ontspan me, ik ben klaar om mijn stem het werk te laten doen. Met een glimlach glijd ik in mijn comfortzone. Dit is wat ik doe. Dit is wat ik altijd al heb gekund. En nu is het moment om te oogsten. Heel kort zie ik het flitslicht van een camera of een telefoon, en opeens, zonder waarschuwing vooraf verschijnt voor mijn geestesoog een beeld van mijn vader. Blauwe lichten, het logo van het ziekenhuis. Niet nu! Daar moet ik nu niet aan denken. Ik duw het beeld zo hard mogelijk weg uit mijn hoofd. Ik haal diep adem, laat me overspoelen door het bluesachtige, jazzy geluid.

Honderd procent geconcentreerd begin ik aan mijn eerste noot. Maar ook al gaat mijn mond open, er komt niets uit. Geen enkel geluid. Ik aarzel. Ik tast diep in mijn binnenste en schrik als er iets kraakt in mijn keel en ik alleen maar een krassend geluid uitbreng. Plotseling krijgt een diepe angst me te pakken en sluiten sterke vingers zich om mijn keel. Ik draai me om naar Jess, die me met grote ogen aankijkt. Ze hoeft niet te zeggen wat ze denkt. Ze denkt hetzelfde als ik. Wat is er in godsnaam aan de hand? Waar is mijn stem gebleven?

Terwijl de band doorspeelt, stap ik langzaam naar achteren de rook in, de schaduw van de coulissen in. Stille, hete tranen rollen over mijn wangen. Mijn moment in de schijnwerpers is voorbij. De teleurstelling hangt zwaar in de lucht.

‘Rust.’ Dat is het advies van de dokter de volgende morgen. ‘Je stem heeft rust nodig.’

En hoe moet dat dan? krabbel ik woedend op het notitieblok dat voor me ligt, waarbij ik het vraagteken in het papier kerf. Ik kijk driftig van Joe naar de dokter en weer naar Joe. De geur van ontsmettingsmiddel in de smetteloze spreekkamer maakt me misselijk. Ik haat spreekkamers, net zoals ik een hekel heb aan ziekenhuizen. Te veel slechte herinneringen. De geur brengt het allemaal terug.

‘Zoals ik al zei, moet je proberen om zo min mogelijk te praten. En niet zingen.’

‘Niet zi-’ Mijn stem kraakt opnieuw en laat me midden in het woord in de steek. *Niet zingen?* krabbel ik op mijn notitieblok.

‘Nee. Een aantal weken niet zingen. Daarna zullen we wel zien,’ zegt de dokter. Haar kerstoorbelletjes dansen vrolijk heen en weer.

Wat zien? schrijf ik. Ze geeft geen antwoord, maar kijkt op van het papier en kijkt me aan.

Wanneer mag ik weer zingen? schrijf ik snel. *Zijn het knobbeltjes?*

‘Wanneer komt haar stem weer terug? Hoelang gaat het duren?’ Joe vraagt het bruusker dan ik had gewild, maar ik weet dat hij net zo bezorgd is als ik. Hij legt zijn hand op de mijne, knijpt er stevig in, geruststellend. Controle over de situatie, op het moment dat het lijkt of mijn leven niet meer beheersbaar is.

‘Stemletsel, knobbeltjes dus, komen vrij vaak voor,’ zegt de dokter. Ze kijkt naar de ruimte tussen ons in. ‘Maar daar lijkt dit niet op. Er zijn geen duidelijke knobbeltjes te zien.’

‘Maar wat is het dan?’ vraagt Joe.

Ze haalt diep adem. ‘Er kan stembandstress ontstaan als je roofobouw hebt gepleegd op je stem, of als je last hebt van stress.’

Ik frons mijn wenkbrauwen en wil antwoorden, maar ze steekt haar hand op om me het zwijgen op te leggen en wijst naar het potlood en het papier.

‘Probeer niet te veel te praten. Drink veel water, zorg dat je veel slaapt. Zoek ontspanning, misschien kun je wat yoga doen en dan wat stemtherapie. Spaar je stem door niet te hoesten of je keel te schrapen. Na wat rust komt het echt weer goed met je spreekstem.’

‘En haar zangstem?’ Joe fronst zijn voorhoofd. ‘Die is haar bron van inkomsten. Ze staat op het punt om door te breken.’

De dokter glimlacht en knikt geduldig. ‘Je zangstem?’ Ze kijkt me aan en schudt dan even haar hoofd. ‘Daar kan ik niets over zeggen, het spijt me. Misschien komt die terug maar...’ Ze haalt haar schouders op, in de wetenschap hoe pijnlijk haar woorden zijn. ‘De tijd zal het leren.’

‘U weet het niet?’ Joe laat mijn hand los en haalt zijn vingers door zijn haar, waardoor de v-vorm van zijn haarlijn zichtbaar wordt. ‘Maar hier draait alles om. Dit kan rampzalig zijn.’

Ik voel mezelf steeds dieper in een donker gat glijden.

‘Zoals ik al zei, de tijd zal het leren,’ herhaalt ze.

Tijd is het enige wat ik niet heb. We hebben optredens geboekt tijdens kerst en oud en nieuw. En een afspraak met de A&R-persoon die moet kunnen zien wat we in huis hebben.

‘Zorg dat je wat rust krijgt,’ zegt ze, terwijl ze aangeeft dat de tien minuten van het consult voorbij zijn. ‘Geniet van de kerstdagen en probeer te ontspannen.’

Dat kan jij makkelijk zeggen, denk ik, en ik kom een beetje verward overeind. Joe bedankt de dokter niet, maar loopt rechtstreeks naar buiten. Eigenlijk zou ik sorry willen zeggen. Hij is meestal niet onbeleefd, sterker nog: hij is juist heel charmant. De hele band is dol op Joe. Hij is grappig en zelfs wat flirterig. Maar dat kan ik allemaal niet uitleggen op dit kleine

notitieblok dat hij bij de kiosk voor me heeft gekocht. Dus daarom knik ik om haar te bedanken. Zij glimlacht vermoeid, alsof ze het allemaal al eerder heeft meegemaakt.

‘Probeer je geen zorgen te maken,’ zegt ze als ik de spreekkamer verlaat. Maar piekeren is precies wat ik doe. Mijn hele leven staat hier op het spel. Van mij en de band, van mij en Joe. We hadden het allemaal geregeld. Een rustige eerste kerstdag om onze verloving te vieren, en daarna een feest, als de drukte rond kerst en oud en nieuw voorbij is en er niets anders gaande is.

Ik loop de spreekkamer uit. Overal hangen slingers en goedkope kerstballen, ook aan een boom buiten, op deze vochtige, grijze decemberdag. Ik kijk op mijn telefoon. Mijn gedachten tolleren. *Rust uit*, had ze gezegd. *Geniet van de kerstdagen*.

‘Ik zal Jess een berichtje sturen,’ zegt Joe, die bij de deur staat met de kraag van zijn jas omhoog. Hij haalt zijn mobiel tevoorschijn, waarmee hij alweer de leiding neemt. Ik sta ondertussen een beetje verslagen te luisteren naar de kerstliedjes op de radio in de wachtkamer en staar naar de doorweekte slingers aan de boom. Het tocht elke keer als er iemand binnenkomt of weggaat en de dubbele deuren openschuiven. Hoewel de ventilatorwaaier van boven warme lucht blaast is het ijskoud en ik rilt. Ik weet niet zeker of dat komt door de shock of van de kou.

We hadden in de kerstperiode een reeks optredens op het programma staan, die moet Jess nu afzeggen, tenzij ze een vervanger kan vinden. En ik kan mezelf er niet eens toe brengen om naar de A&R-vrouw te vragen.

Ik kijk naar mijn telefoon, maar kan niet bedenken wie ik een berichtje moet sturen behalve Jess en dat doet Joe al. Zij zal het de band wel vertellen. Ik heb gewoon het gevoel dat ik ze allemaal heb teleurgesteld.

‘Het komt wel goed.’ Joe draait zich naar mij om en pakt me bij mijn schouders. Ik kijk hem aan en zou willen dat ik daar net zo zeker van was als hij klinkt. ‘Weet je, de dokter heeft gelijk,’ zegt hij resoluut. ‘Jij moet je stem rust geven. Doe gewoon precies wat ze zegt. Jess houdt de band wel draaiende.’ Hij kijkt weer naar zijn telefoon. ‘Ik zal vragen of Lulu jouw

plek kan innemen zolang jij er niet bent. Mag ik even haar nummer?’

Hij pakt mijn mobiel en scrolt door mijn contacten. Ik voel paniek opkomen, alsof ik probeer alles vast te houden waarvoor ik heb gewerkt. Ik wil niet dat iemand anders mijn plek inneemt.

Hij kijkt op. ‘Ze vervangt je alleen maar tijdelijk,’ zegt hij alsof hij mijn gedachten kan lezen. Hij kent me zo goed. ‘We houden het verder stil,’ voegt hij eraan toe, altijd weer de pr-man.

Er komt een bericht binnen op zijn telefoon. ‘Jess denkt dat de band de optredens nog kan doen,’ zegt hij en probeert te glimlachen. ‘Ik denk dat ze gelijk heeft. We moeten door. De band kan mensen zo vlak voor Kerstmis niet laten zitten door op het laatste moment af te zeggen.’

Ik wil zeggen dat ik over een paar dagen misschien wel weer beter ben. ‘Ik zou –’ zeg ik hees.

‘Sst.’ Hij trekt me tegen zich aan. ‘Denk aan wat de dokter heeft gezegd.’ Hij gebaart naar het notitieblok in mijn hand. Ik begin er al een hekel aan te krijgen. Het lijkt een wig te drijven tussen mij en het enige waar ik al bijna mijn hele leven vertrouwd mee ben: zingen. Ik maak me van hem los.

‘Ik zou kunnen playbacken met een band op de achtergrond,’ schrijf ik.

‘Dat zou kunnen,’ zegt Joe. ‘Maar als de A&R-vrouw terugkomt, zou ze het merken.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘We hebben jouw stem gewoon nodig. De dokter zei dat je rust moest houden. Zet de kersttijd van je af. Met de band komt het wel goed. Daar zorg ik voor.’ Hij glimlacht en kust me. ‘Ik houd alles in de gaten tot je stem weer terug is,’ voegt hij eraan toe, met alleen maar een klein beetje paniek op zijn gezicht.

Ik kijk naar hem. Knappe Joe. Ik vind het geweldig dat hij net als ik zo bezig is met mijn carrière.

‘En dan, als het weer beter met je gaat... laten we hopen dat je dan nog een kans op dat platencontract maakt.’ Zijn teleurstelling sluipt erdoorheen. Hij tilt mijn kin op met zijn vinger. ‘Misschien moeten we gewoon maar vieren dat wij tweetjes samen zijn. Onze verloving kan gewoon doorgaan, toch? We hoeven niet te wachten.’

Maar ik wil wachten. Ik wil dat we een contract hebben, dat we voelen

dat er een soort solide basis is waar we de rest van ons leven op kunnen bouwen. Ik schud mijn hoofd en ik weet dat hij het begrijpt.

‘Je hebt ook wel gelijk. Het is veel beter om het platencontract binnen te halen en dan echt feest te vieren. Oké, zorg dat je ergens een fijne plek vindt. Misschien kun je bij je moeder gaan logeren... of nou ja, misschien is dat niet zo’n goed idee.’ Hij lacht. ‘Je moet eventjes ergens naartoe waar je tot rust kunt komen. Weg van de band zodat je niet het gevoel krijgt dat je moet beginnen voordat je er klaar voor bent. Ik beloof dat ik hier een oogje in het zeil zal houden.’ Hij kust me weer. ‘Het komt wel goed, Rubes. Je bent voorbestemd voor iets geweldigs. Dit is gewoon een kinkje in de kabel. We verloven ons volgend jaar. Je bent vast snel weer in vorm.’

Maar zal het echt goed komen? Ik laat langzaam zijn handen los en we lopen allebei een andere kant op naar onze auto’s. Joe heeft gelijk. Ik kan niet zomaar in mijn flat gaan zitten niksen, want dan zou ik gek worden. Ik zou bij mijn moeder in Spanje kunnen gaan logeren zoals hij voorstelde. Ik denk tenminste dat ze daar nog steeds is. Mijn moeder leeft graag in het moment en bezoekt oude en nieuwe vrienden met verbazingwekkende frequentie. Dat heeft ze altijd al gedaan. Ze vond het nooit leuk om lang op één plek te blijven.

Ik steek de sleutel in het slot van mijn busje – ja, ik heb nog een voertuig waarbij je daadwerkelijk de sleutel in het slot moet steken om het te ontgrendelen. Dan klauter ik naar binnen en ga achter het stuur zitten. De motregen kleeft aan de voorruit en vertroebelt het zicht. Ik kijk naar mijn telefoon. Als ik naar mijn moeder ga, is het daar in elk geval warm en zonnig, maar aan de andere kant zou het niet echt rustig zijn. Mama doet niet aan rust. Ze houdt van gezelligheid. Het zou de ene borrel na de andere betekenen en ze zou me aan nieuwe vrienden willen voorstellen. Niet echt rustgevend.

Mijn vingers zweven boven het scherm, maar in plaats van mijn moeder te appen, googel ik op warme en ontspannende reisbestemmingen. Ik vermijd in elk geval het woord Kerstmis. In een mum van tijd heb ik iets gevonden. Een speciale winteraanbieding van drie weken, een

stemretraite met yoga op Tenerife. Zon, stilte, ontspanning. Precies wat de dokter adviseerde, denk ik. Maar als ik de prijs zie, hap ik even naar adem. Daarmee zou meteen al het spaargeld op zijn dat ik opzijgezet heb voor het verlovingsfeest. Maar als ik mijn stem niet terugkrijg op het oude niveau, zal dat ook niet doorgaan.

Ik bijt op mijn lip. Ik heb dit nodig, denk ik, en voor ik de kans heb gehad om van gedachten te veranderen, vul ik mijn gegevens in. Ik zet mijn bankrekeningnummer erbij en druk meteen op verzenden. Ik kijk hoe het wieltje ronddraait op het beeldscherm, totdat er een melding komt dat de transactie is voltooid. Oef. Ik slaak een zucht van verlichting. Gelukkig hoef ik niet veel kerstcadeautjes te kopen: alleen voor Joe, en iets om naar mama te sturen, meestal een fles drank, en dan nog iets voor Jess en de rest van de band. Ik besluit om voor hen allemaal iets moois van Tenerife mee te nemen.

Wanneer de bevestigingsmail van de stemretraite binnenkomt, voel ik me meteen een stuk beter. Ik stel me voor hoe de zon mijn gezicht verwarmt, hoe de zeelucht me dieper doet ademen als ik de oefeningen in de vroege ochtend doe. Dit is precies wat ik nodig heb om te ontsnappen aan een kerst thuis, waar ik opgesloten zou zitten met heel veel dozen chocolade en alle seizoenen van *The Bodyguard* en *Killing Eve*, en ondertussen zou stressen omdat ik niet kan optreden.

Ik draai de sleutel om in het contact en de radio gaat aan. Meteen klinkt het grijsgedraaide winnende nummer van *x Factor* van dit jaar, over de aanstaande kerst, en ik zet de radio snel weer uit. Het is niet dat ik die lui niet alle geluk van de wereld gun. Dat doe ik wel. En ze hebben die mazzel ook nodig, want het is hard werken. Maar op de een of andere manier doet dat liedje me denken aan alles wat ik heb gemist, hoe mijn mazzel wel op lijkt te zijn. Ik doe mijn mond open en probeer een toon te zingen, gewoon om te zien of mijn stem echt weg is en niet gewoon een geintje met me uithaalt... Niets. Ja, hij is weg. Laten we hopen dat hij gewoon een winterslaap houdt en dat de retraite op Tenerife voldoende is om hem weer tot leven te wekken.

Ik app Joe en Jess en vertel wat ik van plan ben.

‘Doen,’ antwoordt Jess. ‘Ga relaxen. Je ontspant je echt nooit meer.’

Ze zou wel eens gelijk kunnen hebben. Ik heb geen tijd om me te ontspannen tussen het jongleren met twee parttimebanen, mijn avondoptredens met de band en mijn soloavonden in de pianobar door. Ik app meteen even mijn werkgevers en zeg dat ik weg ben. Geen van beiden is blij, om het zachtjes uit te drukken.

‘Doe het,’ dringt Joe aan. ‘Doktersadvies.’

‘Je moet wel,’ typt Jess. ‘Voor de band maar ook voor jezelf.’

Ze heeft gelijk. Het gaat niet alleen om mij. Ik heb het gisteravond voor ons allemaal verknald. Ik moet dit rechtzetten. Tenerife, ik kom eraan.

Ik stuur een emoji met een sip gezicht naar de groepsapp van de band en schrijf dat ik snel weer terug zal zijn. Daarna scrol ik door alle berichten waarin ze me het beste wensen. Zelfs Moira zegt dat ze me nu al mist en dat ik maar vlug beter moet worden om terug te keren op het podium waar ik hoor als onderdeel van de familie. Dat is veel te soft voor haar doen, maar het tovert een glimlach op mijn gezicht.

Als ik mijn mobiel op de stoel naast me leg en het busje start, verschijnt er nog een bericht. Ik neem aan dat het van Joe of van Jess is, maar het kan wel even wachten tot ik thuis ben. Maar het kan natuurlijk ook van de stemretraite zijn, om de aankomsttijden te bevestigen. Ik voel een lichte tinteling van opwindning in mijn buik. Misschien komt dit allemaal toch nog goed.

Ik pak het toestel, lees het bericht en lees het nog eens, gewoon om te zien of ik het goed gelezen heb. Wat heeft dit in vredesnaam...?

Achtenveertig uur later ben ik ongeveer zo ver verwijderd van een dure stemretraite op het zonnige Tenerife als maar mogelijk is. De wind beukt tegen de zijkanten van de boot en ik slinger heen en weer alsof ik in een badkuip op de oceaan zit... O, wacht. Ik zit in een badkuip op de oceaan, en dat al een uur en veertig minuten, nadat ik eerst vanmorgen van Bristol naar Glasgow ben gevlogen. Ik ben zo snel mogelijk vertrokken, want hoe eerder ik dit geregeld heb, hoe beter. Volgens Gordan, de schipper, duurt het nog een half uur, al zou het met dit weer ook langer kunnen zijn. We zijn al later vertrokken dan gepland en in dit tempo is het waarschijnlijk wel donker tegen de tijd dat ik aankom. Een golf beukt tegen de zijkant van de boot en ik houd mijn kotszakje stevig vast. Ik hoop, ik hoop heel erg, dat ik het niet nodig zal hebben.

‘Wil je misschien een kopje thee of een koekje? We hebben shortbread die op het eiland is gemaakt,’ zegt de roodharige jonge vrouw met het bleke gezicht, die zich aan de achterkant van mijn stoel vastklampt. Ik ben de enige passagier, want verder maakt niemand vandaag deze reis en dat snap ik ook wel, als ik door het raam naar de donkere lucht en de zee kijk. Ik zou hier ook niet zijn als het niet nodig was. Ik probeer nee te schudden, maar elke beweging is momenteel lastig. Ze glimlacht, bijna dankbaar, denk ik. ‘Geef maar een gil als je wel iets wilt,’ zegt ze en loopt dan langzaam weg. Ze beweegt met gebogen knieën mee met het slingeren van de boot en loopt op die manier terug naar de kombuis achter het doorgeefluik.

Ik kijk weer uit het raam terwijl we duiken en rollen en vraag me af wat ik hier in vredesnaam doe. Ik probeer Joe een appje te sturen om hem

te laten weten dat ik op de veerboot zit, maar mijn bericht wordt niet verzonden. Ik weet dat hij zich zorgen zal maken. Hij heeft me steeds berichtjes gestuurd vanaf het moment dat ik vanmorgen ben vertrokken. Hij is net zo verbijsterd als ik over de reden dat ik hier ben.

Ik denk terug aan het telefoongesprek dat ik had toen ik gisteren op het punt stond bij de dokterspraktijk weg te rijden. Ik kreeg een berichtje via mijn Facebookpagina met het verzoek om een nummer te bellen. Eerst dacht ik dat het oplichterij was, maar er was iets in het bericht dat me zei dat het klopte. Om te beginnen noemden ze me bij mijn volledige achternaam en er stond dat ze me dringend wilden spreken over Hector Macquarrie. Het is de naam van de vader van mijn vader. Ik voerde het nummer heel zorgvuldig in en vroeg me af wat er aan de hand was. Ik gebruik nooit mijn volledige achternaam en heb echt nooit eerder enig contact gehad met een van de Macquarries. Ik weet helemaal niets over hen, behalve dat mijn vader afkomstig was van een eiland in Schotland.

De telefoon werd aangenomen door een man met een sterk maar zacht-aardig Schots accent. ‘Gillies Notarissen. U spreekt met Fraser Gillies.’

‘Eh... u spreekt met Ruby Mac,’ zei ik hees. Tot zover het sparen van mijn stem. ‘Ik weet niet zeker of u mij het bericht hebt gestuurd, maar ik denk dat u niet de juiste persoon voor ogen hebt.’

‘O,’ zei hij en zweeg even. ‘Ruby Macquarrie?’

‘Nou, ik noem me –’

‘Uw vader was Campbell Macquarrie?’

‘Ja,’ zei ik behoedzaam.

‘En uw grootvader is Hector Macquarrie?’

‘Nou, ik...’ aarzelde ik. ‘Eh... ik denk het wel.’

‘Is dat een ja?’ vroeg hij, waarbij hij beide letters in het woord ‘ja’ uitrekte, waardoor het een veel langer woord leek dan het in werkelijkheid was.

‘Eh... ja,’ zei ik. Het is waar, denk ik, ook al heb ik hem nog nooit ontmoet.

‘Mooi. Ik wil graag dat u naar het huis van uw grootvader op het eiland Geamhradh – Wintereiland – komt. Uw grootvader ligt in het ziekenhuis.

Hij is al een tijdje ziek en nu hij nog een keer is gevallen, is de situatie echt zorgwekkend.’

Het voelde alsof ik in een parallel universum terechtgekomen was. Ik heb geen opa. Nooit gehad. Het was altijd alleen ik, papa en... mama, ook al waren ze gescheiden.

‘Ik vind het heel erg dat te horen,’ zei ik zo beleefd als ik kon, ‘maar ik heb hem nog nooit -’

‘Zoals ik al zei, het gaat niet goed met uw grootvader. Dementie is een wrede ziekte. En u zult als zijn naaste verwante en enige familielid,’ zei hij langzaam en weloverwogen, ‘zeker betrokken willen worden bij alle plannen die we nu maken om hem de zorg te geven die hij nodig heeft, wat misschien niet noodzakelijkerwijs in zijn eigen huis zal zijn.’

‘Ik begrijp het,’ zei ik, terwijl ik de informatie liet bezinken. Hoe bizar, dacht ik, dat iemand die je nog nooit hebt ontmoet verantwoordelijk kan zijn voor je toekomstige zorg, alleen maar omdat diegene je naaste familielid is. Als hij maar niet verwachtte dat ik het geld voor die verzorging kon ophoesten, want geld heb ik niet. ‘Ik weet zeker dat het prima is, wat u ook van plan bent.’

‘Er is een verpleeghuis,’ vervolgde hij op die trage, bijna ritmische toon, ‘waar een kamer met uitzicht beschikbaar is. Onlangs vrijgekomen, triest genoeg. Maar het huis zou verkocht moeten worden om die kamer te kunnen financieren.’

Hij vroeg mij dus niet om geld. Ik slaakte een zucht van opluchting en voelde me daarna meteen heel slecht. Maar ik heb echt niks. ‘Nou, dat klinkt perfect,’ zei ik. ‘Dank u wel,’ liet ik erop volgen omdat ik vond dat dat moest.

‘Dus als u naar het eiland kunt komen om alles met mij te bespreken...’

‘Nou, ik ben toevallig net op weg naar Tenerife. Misschien kunnen we -’

‘Uitstekend. Als u dan eerst hierheen vliegt om dit alles te bespreken dan kunt u vanaf hier uw reis vervolgen naar Tenerife.’

‘Eh... nou...’ Mijn stem was ondertussen alweer heser en nog maar nauwelijks hoorbaar.